

„A regény lenyűgöző és letehetetlen. Csak ajánlani tudom!”
– Colleen Coble, *USA Today* bestselleríró –

JAIME JO WRIGHT

✓
FOSTER-
DOMBI
ház

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

„Egy több mint százéves rejtély fonódik össze egy maival Jaime Jo Wright lenyűgöző történetében. Az erős karakterek és a kifinomult bonyodalom miatt letehetetlen ez a regény. Sorba fognak állni érte az olvasók, miután felfedezték a zseniális Wrightot. Melegen ajánlom!”

– *Colleen Cobble, a USA Today bestsellerírója,
a Sunset Cove-sorozat szerzője*

„Friss hang és feszes tempó jellemzi Jaime Jo Wright több idő-síkban játszódó első regényét, ami gyorsan sokak kedvencévé fog válni. Egyszerre kísérteties és romantikus... *A Foster-dombi ház* újraértelmezi a történelmi misztikus regényt a bűnügyi magazinba illő cselekményével, valamint Ivy Thorpe-pal, aki a regény hőseként összeköti a múltat a jelennel – elhivatottságának, elszántságának és hitének művészi ötvözetével. A feszültség már az első lapoknál megragadja az olvasót, szorosan a markában tartja, és nem ereszti egészen a legeslegutolsó, izgalmas oldalig.”

– *Kristy Cambron, a The Lost Castle és a
Hidden Masterpiece-sorozatok bestsellerszerzője*

J A I M E J O W R I G H T

A

FOSTER-
DOMBI

ház

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Nathannek. Az én Hook kapitányomnak.
A kalóznak, akit először elutasítottam,
később elviseltem, aztán végül beleszerettem.
Nem kell visszaadnod a szívemet. Megtarthatod.
A kalózok nagyra becsülik az efféle kincseket.*

És apának. Megcsináltuk!

„...lemostam a pocsék idő és az utazás nyomait arcomról és kezemről, és aztán elballagtam az emlékezetes régi ház felé s elgondoltam, mennyivel jobb dolgom lehetne most nekem, ha küszöbét sohasem léptem volna át, ha nem is láttam volna soha.”

„Emlékezetes napom volt ez, mert nagy változást idézett elő sorsomban. De így jár mindenkinek az élete. Képzeljük csak el, hogy életünk valamelyik napja kimaradt volna s gondoljuk meg, mennyire másként alakul akkor egész életünk. Olvasóm, pillanatra állj meg itt s gondoldj a hosszú láncra, a vas vagy arany, a tövisek vagy virágok láncára, amely sohasem nyűgözött volna le, ha meg nem formálódik első szeme valamely emlékezetes napodon.”

Charles Dickens: *Nagy várakozások*
Fordította: Mikes Lajos és Telekes Béla

1. FEJEZET

Ivy

Oakwood, Wisconsin

1906. március

A halálnak megvan az a szokása, hogy az ember lelkébe kúszik, és Ivy Thorpe elhatározta, hogy nem fog csodálkozni, amikor majd érte jön el. A történetét lejegyzik, és emlékezni fognak rá. Semmi sem rosszabb annál, mint látni, ahogy a lélekburok az örökkévalóságba sodródik, tudván, hogy a test újra visszatér a porba, miközben az élet, amit leélt, egy önkeretes fényképpé válik egy elfeledett névvel. Életek, melyek az idő múlásával elvesztek. Melyekről elfeledkeztek. Mint Andrew életéről.

Ivy elfordította a tekintetét az ösvényről, ami a tóhoz vezetett, ahol a bátyja meghalt. Ma egy másik léleknek van szüksége a figyelemre. Csak időpocsékolás lenne könnyeket ontani Andrew miatt, és kiszáradással fenyegetné.

– Hol találtak rá? – kérdezte az apjától, akinek hosszú léptei egy ritmusban mozogtak az orvosi táskával, amit a kezében lóbált.

Apja átlépett egy fa gyökerén, ami épp csak a földút felszíne alatt lapult.

– Az üreges tölgyfában.

Ivy felemelte zöld gyapjúsoknyája alját. Összevonta a szemöldökét. A fa öreg volt, és az emlékek, amiket őrzött, lenyűgözték Ivyt. Történetek, melyek levél nélküli lelkében bújtak meg – ha ez egyáltalán lehetséges.

– A tölgyfa, aminek hiányzik a kéreg a törzséről?

Apja aprót biccentett. Ugyanannyira koncentrált, mint ő maga, de más okból. Egy orvos elméje, aki igazságügyi orvosszakértőnek lépett elő, zsong a kérdésektől a halál módját illetően. Vagy azon jár az esze, vajon a halál módja mit árul el a halott utolsó pillanatairól. De ami Ivyt illeti, számára lehetetlen volt elválasztani a személyt a halál tudományától. Ki volt ő? Nem csak az a kérdés, mi volt a neve, vagy ismerős volt-e, vagy meg lehet-e állapítani a személyazonosságát. Hanem hogy mi volt a története... Milyen emlékeket hagyott maga után, és milyen szívek törtek össze a halálával. Ivy pislantott egyet, hogy elhessegesse a nemkívánatos érzelmek feltörését. A gyász kemény árat fizettetett vele a szeretetért, és ő pillanatról pillanatra törlesztette az adósságát.

Fák íveltek át az út felett, nyújtogatva ágas-bogas karjaikat. Közeledett a tavasz, bár jég szorult még a fák hasadékaiba, és hófoltok lapultak alul, a gyökerek árnyas mélyedéseiben. Ahogy befordultak a sarkon, a Foster-domb tárult eléjük. A várost alapító családról kapta a nevét. A tetején állt a Foster-dombi ház, haragosan nézett le rájuk világtalan szemeivel. Már Ivy születése előtt elhagyatott volt. Az évek nem voltak kegyesek az öreg házhoz.

Ivy hunyorogva pislogott a napfény felvillanó ragyogásába, ahogy a fényes égitest előbukkant a szürke felhők mögül. Több férfi gyülekezett a Foster-domb alján, hátukkal feléje és apja felé fordulva, ahogy körbeállták Oakwood, Wisconsin leghatalmasabb tölgyének

törzsét. Hármat felismert közülük: a seriffet, a helyettesét és Mr. Foggertyt, aki örömmel ejtett csapdába állatokat az elhagyatott ingatlanon – általában mosómedvét vagy nyércet a pataknál, ami a tóba ömlött, és...

– Mindre, ami szent! – Ivy lefagyott, szoknyájának alja kicsúszott a kezéből, és a sáros földhöz ért.

– Ivy! – Az apja mostanra igazán hozzászokhatott volna váratlan felkiáltásaihoz.

– Joel. – Tudta, hogy hangjának élettelen színe semmiképpen sem adja vissza azt, ahogy a szíve dübörög a fülében. Tekintete végigsuhan a fekete gyapjúkabátos, széles hátton, a kalapon, ami félrecsúszott a fejen, eltakarva az ismerős sötétbarna haj nagy részét, és Ivy szemei összehúzódtak, ahogy kibontakozott előtte a nyak erős vonala.

– Kicsoda? – Apja újra nagyokat lépett, nem állt szándékában hagyni, hogy Ivy átmeneti döbbenete megakadályozza abban, hogy elérje az alig egy órával korábban felfedezett holttestet.

Ivy hozzáigazította lépteit, bár most már azon tűnődött, vajon az, hogy feltárja a halott nő történetét, ugyanolyan fontos-e, mint hogy elkerülje Joelt. Az árvát. A gyerekkori gazembert. A legjobb barátját, aki cserben hagyta, amikor a leginkább szüksége lett volna rá sok-sok évvel ezelőtt.

– Joel. Cunningham – emlékeztette az apját. – Andrew Joelje.

Az én Joelem.

– Óh! – A név felrázta apja emlékezetét, és oldalvást rásandított.

Igen. Ő. Ivy kimondatlan szavai másfajta fényt gyújtottak apja szemeiben. Most vajon megvédené? Vagy még mindig abban hisz, hogy Joelnek nyomós indoka volt arra, hogy így viselkedjen azon az éjszakán? Az apjához fűződő kapcsolata soha nem lett újra olyan, mint azelőtt, Andrew halála és Joel azt követő lépései óta.

A közeledtükre feléjük fordultak a férfiak. Joel kezei mélyen a nadrágzsebébe süllyedtek. Épp csak annyira fordult meg, hogy Ivy ki tudta venni szögletes állkapcsát, bozontos szemöldökét és kék szemait a régről ismerős koncentrált tekintetben. Kék szemait, melybe egy csepp szürke keveredett. Egy pillanatra felvillant bennük a felismerés, majd kialudt, mintha a közös múltjukkal együtt azt is elfújta volna. Barátságuk csak egy apró pötty volt életük tengelyén. Ivy került a tekintetét, vállai megfeszültek. Nem méltó a figyelmére. Ajkába harapott, ahogy az emlékek áradata kitöréssel fenyegetve felduzzadt benne. Nem, egyáltalán nem méltó a figyelmére, győzködte magát.

– Milyen idős? – Ivy apja eltekintett a formalitásoktól, és átbújt a férfiak között, hogy a fához menjen.

– Halvány fogalmam sincs. – Dunst seriff hangja a márciusi szél hideg fuvalatát idézte.

Ivy a fára koncentrált. Régóta mondogatták, hogy a Foster-dombi tölgyfa nemcsak a legnagyobb, hanem a legöregebb is Oakwoodban. Csúcsa elképesztő magasságokba szökkent, ugyanakkor halott is volt, és ágai sosem borultak virágba. A törzse alul szélesen terpeszkedett, kettérepedve, a belsejében odút tárva fel. Sok gyerek lelt benne búvóhelyet lármás bújócskázások közepette. A mai nap után soha többé nem fognak ide bújni.

Az apró test csecsemőpózba gömbölyödött a fa méhének belsejében. Szőke fürtök szabadultak el a hideg, csupasz vállak felett, és lebegtek a szélben. Törzsét szürke, foltos, hajszálvékony ruha fedte. Közel se lett volna elegendő ahhoz, hogy melegen tartsa, de nagyobb felületen fedte, mint a hideg, ami a fiatal nő bőrét kékesre színezte. A halál.

Ivy nézte, ahogy apja átfogja a nő csuklóját. Szemmel láthatólag túl késő volt. Ahogy félrebillentette a fejét, hogy a vállán keresztül

hátranézzen, valakit érzett maga mellett. Joel. Tekintetük összetalálkozott, egy pillanatra összekapcsolódott, majd elszakadt egymástól. A következő lélegzetvételnél Ivy megborzongott, és utálta magát ezért. Évek teltek el. Nem kellene, hogy Joel ilyen elemi erővel hasson rá.

– Mi történt vele? – Mr. Foggerty feltette azt a kérdést, melyen mindegyikük töprengett.

– Még nem tudjuk. – Joel válaszolt az apja helyett, és Ivy kérdően felvonta a szemöldökét. Nincs joga hozzá. Nincs orvosi tapasztalata.

De senki sem szállt vele vitába, így Ivy sem.

– Senki sem ismeri? – Joel hangjától Ivy teste remegni kezdett. Eloldalazott tőle.

– Legalábbis közülünk senki – vont a vállát a seriff. – Elkezdek utána nyomozni. Talán az egyik közeli farmról származik, vagy ahhoz a vándorcigány csapathoz tartozott, ami most a cirkusszal táborozik délen.

Dr. Thorpe felmordult. Ivy látta, mit vett észre. Zúzódások vannak a testen. A csuklóin, a karjain, a nyakán. Egy ijesztő történetről meséltek, ami erőszakról szólt. Azt, hogy vajon hosszan szenvedett-e, vagy a halál pillanatában bántották, nem fogják tudni egészen addig, míg el nem viszik a testet a klinikára. Ivy átölelte magát a karjaival, nem azért, mert fázott, és minden bizonnyal nem is azért, mert émelyegni kezdett. Ez nem egy baleset. A lány szenvedett, és úgy tűnt, egyedül szenvedett, senki sem hallotta a kiáltásait, és senki sem törődött azzal, hogy eltűnt. A korai csípős tavaszban, a sűrű ködben, ami az erdőből hömpölygött a fa aljához, a lány rejtélyként bukkant elő, ami azzal fenyegetett, hogy örökre elvész.

Ivy kicsavarta a törülőkendőt a porcelán mosdókagyló felett. A rongyból a vízbe csurranó cseppek nesze volt az egyetlen zaj a szobában. A tál szélére terítette a nedves kendőt. Készen állt arra, hogy ellássa a szegény fiatalasszonyt, aki húsz éve ellenére félénknek tűnt.

– Most? – Ivy az apjára nézett, aki aprót bólintott.

A lány ruháján a felső gomb után nyúlt, de megakadt a mozdulat. Finom vonalú járomcsontok, sápadtak, a halál lisztes fehérségében, vékony, szőke szemöldök, ajkak, melyek tökéletes rózsabimbót formáztak, attól eltekintve, hogy színtelenek voltak... gyönyörű volt. Még halálában is. Ezek a pillanatok voltak azok, melyek Ivy rokonszenvét felélesztették, még akkor is, ha Oakwoodban azt gondolták, félig őrült. Vajon a lány utolsó lélegzete eszeveszett volt, rettegés és rémület töltötte el? Vagy álmában szenderedett jobblétre, és valaki megszabadult a testétől a gyász örületében?

Ivy arcán fintor futott végig ahogy széttárta a lány foszladozó ruháját. Nem, a zúzódások miatt kizárt, hogy így legyen. Semmi békés nem volt ebben a halálban. Jól kivehető nyomok domborodtak a nyaka alján. Ivy végigsimította őket az ujjbegyével, ahogy tekintetét az apjára emelte.

– Fojtogatás? – mormolta Ivy. A fulladás iszonyata túl közel hatolt egy másik halálhoz, ami mindennap kísértette. Véletlen, de a véletlenek soha nem enyhítik a traumát.

Apja feltolta a szemüveget az orrnyergén, és lehajolt, hogy közelebbről szemügyre vegye a jeleket.

– Nagy valószínűséggel. – Lehajtotta a halott lány ruháját a vállán, hogy még többet lásson a bőrből. – Bántalmazták is. Feltétlenül szükségünk van további vizsgálatokra.

Ivy fájdalmat érzett a lány miatt, de senkinek sem tudta volna elmondani, pontosan mi is az. Nem szomorúság, még csak nem is

gyász. Lüktető düh öntötte el amiatt, amit a fiatal nőnek el kellett szenvednie. Ez volt az oka annak, hogy Ivy a halottak történetét feljegyezte a naplójába. Oakwood lakói az „emlékek őrzőjének” nevezték, és a könyvére úgy utaltak, mint a „halotti naplóra”. Feltételezték, hogy Andrew halála óta Ivyben kifejlődött valamilyen morbid vonzódás a halál iránt. Amit Oakwood polgárai nem értettek: soha senki nem érdemelte meg, hogy a feledés homályába vesszen, és hogy Ivy mindent megtesz azért, hogy megőrizze a történeteiket, hogy azok ne csak tényszerű gyászjelentések legyenek az újságban.

Elsimított egy hajfűrtöt, mely a lány homlokát keresztelte. Ivy szemei összehúzódtak eltökéltségében. Senkinek sem szabad név nélkül meghalnia.

– Ivy!

Dr. Thorpe száját fehér, tömött bajusz takarta. Szemeit lágy ráncok keretezték, de szigorú tekintete arról árulkodott, ideje folytatni. Ivy hálás volt azért, hogy szemei nem tükröztek szánalmat. Tudta, hogy az apja megérti azt, amit mások nem. Ivy Andrew-t látta minden egyes szenvedő emberben, aki apja lelkiismeretes és gondoskodó ellátása ellenére elhalálozott. Andrew-t látta maga előtt a lány arcában is, akire nem fognak emlékezni. Ivy az üres medalionnal babrált, ami a nyakában lógott. Még Andrew adta neki, és egyszer majd valami értékes dolgot fog beletenni. Valamit, ami azt az ígéretet hordozza, hogy az életnek van kezdete, nem pedig az örökkévalóságba tartó átmenetek végtelen sora.

Ivy úgy döntött, figyelmen kívül hagyja a gondolatait. Csak megzavarnák, és a gyász olyan területeire vinnék, melyből semmi jó nem származna. Meghúzta a piszkos szalag végét, ami az elhunyt ruhájának nyakkivágását fogta össze. A koszos pamut alól több zúzódás bukkant elő, pont a nő melle felett. Düh keveredett Ivy szenvedélyes

elhatározásával, hogy igazságot szolgáltatson ennek az áldozatnak. Kigombolt egy apró, fehér gombot a fiatal nő dekoltázsa felett.

– Várj!

Dr. Thorpe előrehajolt, hogy közelebből szemügyre vegyen egy kis anyajegyet.

– Nem kosz – állapította meg Ivy, és az apja bólintott. Elfordult, és az orvosi jegyzőkönyvébe feljegyezte, mint lehetséges azonosító jelet.

– Folytasd! – Mutatta a karjával.

Ivy folytatta.

Ivy csodálta apja kórbonctani vizsgálatban tanúsított, rejtett tehetségét. Nem minden orvos volt kiképezve rá, és még az élenjáró, legfrissebb orvosi végzettséggel rendelkező fiatalabb orvosok sem tettek túl rajta. Alkalmanként szükség adódott kórbonctani vizsgálatra, és Oakwood egy olyan gyakorló orvossal büszkélkedhetett, aki igencsak kiváló volt. Apja Andrew halála után még buzgóbban vetette bele magát az orvosi világba, mint tette azokban az években, amikor Andrew még élt.

Torokköszörülés hangja rezzentette ki Ivyt és apját a feszült vizsgálódásból. Joel Cunningham terpeszkedett az ajtóban, túltelt önbi-zalommal, melyre Ivy nagyon jól emlékezett. Ez az önbizalom von-zotta őt hozzá fiatal, tizennégy éves lányként. Várta a férfi rosszalló tekintetét, amiért nőként egy kórbonctani vizsgálatban segédkezik. Hasztalan. Joel mögéje tekintett. Ivy elnyomta magában a mellőzés miatt belenyilalló fájdalmat.

– Mit találtunk?

Joel belépett a szobába. Minden porcikája tetterekészségről árul-kodott. Ivnak összeszűkült a szeme. Még szerencse, hogy az apja nem fog válaszolni neki. Csak azért, mert ott volt, amikor megtalálták a holttestet, még nem jelenti, hogy be is kell számolniuk neki.

– Úgy tűnik, fojtogatás okozta a halálát.

Nos, talán tévedett.

Joel közelebb lépett az asztalhoz, és Ivy a fiatal nő testére rántotta a lepedőt. Szemérmetlen! Nincs benne semmi illendőség. Az idő múlása semmit sem változtatott rajta.

Gyorsan rápillantott. Nos, *a személyisége* valóban nem lett szimpatikusabb. Vékony testalkata erős és széles mellkast sejtetett, az egykori hórihorgas ifjúból férfivá érett. A méretre készített öltöny azt sugallta, hogy előrelépett a világban, már nem az az árva, aki volt. Miért tért vissza Oakwoodba? És az apja miért osztott meg információkat vele, mintha Joel Cunningham a seriffnek dolgozna?

– Bármilyen, amit a haláláról tud mondani, segítheti a nyomozást. A seriff igénybe vette a segítségemet, nyomozóként dolgozom az ügyön.

Te jó ég! *A törvény* embere.

– Több lehetőség is van. – Ivy nem tudta elnyomni a hangja éleségét. Nyomozó? Ezért tért hát végre vissza Joel, hogy Dunst seriffnek dolgozzon? Vagy más oka volt rá? Amit Ivy tudott, és ami valójában számított, az az, hogy jelen pillanatban a fiatal nő még az övék.

Ivy haragosan nézett Joelre a fiatal nőt védve, de amikor a férfi nem vett róla tudomást, elkapta a pillantását. A fiatal nő arcának édessége, mely az örök álomban elcsendesült, fokozta Ivy ingerlékenységét. A lány nem pusztán egy „eset”. Egy elveszett, név nélküli lélek. Egy személy saját történettel, *élettel*.

Ivy keze a test felett körözött, mielőtt a vállán megpihent volna, lelkében a birtoklásvágy összes kis szikrájával. A fiatal nő hideg bőre a tenyerébe simult.

– Még senki sem azonosította.

Joel megállapítása megtörte a lelkek intim kapcsolódását, Ivy elrántotta a kezét a testtől.

A nőt még nem azonosították. Mégis, villant be Ivynak kristálytisztán, bár azon nyomban tudta, hogy nem természetfeletti forrásból származik. A fiatal nő elnevezte magát, és nevét Ivy lelkébe súgta. Talán ezért tűnődött Oakwood városa azon, vajon Ivy Thorpe egyszerűen csak túl kíváncsi, amikor beleássa magát a halottak életébe, vagy valamilyen meghatározhatatlan kapcsolatban áll a más világgal. Ivy számára a halottak még mindig éltek.

Próbálta uralni a lélegzetét, ahogy lassan kifújta a levegőt.

– Gabriella!

– Hogy mi? – Joel feléje fordította a fejét, vonásai gyanakvóan kiélesedtek.

– Nevezd Gabriellának!

– Ismered őt? – Még az apja is meghökkent. Ivy kerülte a tekintetét. Költői jelenség volt. Gábiel. Angyal. És ő – Ivy önkéntelenül újra a csendes nőre nézett –, ő maga is angyal most. Megérdemli, hogy neve legyen.

2. FEJEZET

Kaine

Oakwood, Wisconsin

Napjainkban

Kaine belenézett a visszapillantó tükörbe. Szokásává vált, míg az országot átszelte San Diego óceán menti sétányaitól az államok közepén fekvő, borongós Wisconsinig. Senki sem hitt neki. Valószínűleg soha nem is hinnének. Danny két évvel ezelőtti halála még mindig átkokat sugdosott a fülébe.

A te hibád! A te hibád!

Soha nem fog tőlük megszabadulni, bár senki más nem okolta őt ezért. Kaine belefáradt az erőszakba, ami testének minden egyes sejtjét sújtotta. Ronda, mérgező ujjai a szíve köré tekeredtek, facsarták, egy idő után képtelen volt így élni. Danny évekkal ezelőtt kérte, hogy költözzenek az általa kedvelt Közép-Nyugatra, hogy újrakezdjék az életüket, és hogy Kaine megszabaduljon a depresszió árnyékától, mely állandó társául szegődött.

Kaine nem egyezett bele, majd Danny hamarosan meghalt.

A telefon éles csörgése törte meg az autó csendjét. Kaine majdnem kiugrott a bőréből. Lepillantott a paprikaspray-re, ami mindig kéznél volt az anyósülésen, majd újra a visszapillantó tükörbe nézett. Szemei alatt árkok húzódtak.

Istenem, kérlek, adj nekem reményt!

Az ismétlődő, régi stílusú telefoncsörgés a figyelmét követelte. Kaine a készülékért nyúlt, és ahogy a számra pillantott, bal keze szorosabban fonódott a kormányra. Lea volt az. Lenyomta a zöld gombot.

– Helló!

– Megérkeztél? – A nővére hangja jóleső békeként terült szét a lelkén.

– Majdnem. – Kaine lehajtotta a fejét, hogy jobban kilásson a visszapillantó tükör mögül, mely eltakarta a napot. – Ez a hely tényleg a világ végén van!

– Nos, nem San Diego. – Lea nevetése nyugtatóan hatott Kaine idegeire. Hiányzott neki a nővére. Nagyon! Már a nevetése is egy pillanat alatt felvidította a lelkét.

– Nem, egyáltalán nem. – Kaine a fékre lépett, ahogy egy mókus átcikázott előtte az úton, kiszámíthatatlan, ideges mozgásával az autóval versenyezve. – Idióta mókus!

– Mi?

– Semmi. – Kaine újra megmarkolta a telefont. Az autója túl öreg ahhoz, hogy Bluetootht építsen bele, a fejhallgatója pedig meghalt valahol Illinoisban. Kaine körülpillantott a hektárnyi erdőn, mely az út két oldalán suhant el mellette.

– Beszéljünk videón, amikor megérkezel. Szeretném látni azt a helyet.

– Csak egy ház. – Egy üres álom, de Kaine ezt nem fűzte hozzá. – Még abban sem vagyok biztos, megtartom-e, miután felújítatom. Egyszerűen csak változásra van szükségem, egy új nézőpontra, hogy kiszabaduljak, és még azt sem tudom, hogy Oakwoodban akarok-e élni. Állandóan.

– De ez egy *történelmi* nevezetesség, Kaine! És Prescott nagyapa régi családi Bibliája alapján, amiben a családfa is van, az üknagyanánk ugyanabban a városban lakott. Már csak ez maga felcsigázhatná az érdeklődésedet! Arról nem is beszélve, hogy gyönyörű lehet a vidék! Az ingatlanügynök azt mondta, hogy a századfordulón adták el, majd fel lett újítva. De most szüksége van némi gondoskodásra. És tudod, hogy Danny száz százalékig benne lenne.

Szegény Lea! Szalmaszálakba kapaszkodott igyekezetében, hogy Kaine-t bátorítsa. Kaine szeme könnyekbe borult, de visszapislogta őket.

– Nem sokat tudunk Ivy ükmamáról, de nem is azért vagyok itt, hogy családfakutatást végezzek. Ezenkívül, lehet, hogy a ház történelmi jelentőségű Oakwood és Wisconsin számára, de maga a tény, hogy ilyen potom áron hozzájutottam, kissé gyanakvóvá tesz. Senki nem ad el történelmi jelentőségű ingatlanokat egy átlagos jelzálog negyedéért Kaliforniában.

– Igen, de az ingatlanügynökünk biztosan nem adott volna rossz tanácsot. Az unokatestvére is ingatlanügynök ott, Wisconsinban, és az ő segítségével találta meg a házunkat, ami tökéletes megoldás, mivel nem igazán tudtál volna átrepülni az országon csak azért, hogy megnézd a házat.

Kaine őszintén remélte, hogy Lea ingatlanügynökének az unokatestvére olyan becsületes, amilyennek Lea hiszi. A legtöbb ember megnézi a házat, mielőtt megvenné, de ez banki hitellel terhelt

ingatlan volt. A házvásárlási ajánlatok feltételesek voltak, kihagyván a személyes megtekintést a „megveszem, amennyiben” kikötéssel. Nevezhetjük ostobának és átgondolatlanak, de Kaine el akart jönni San Diegóból. A képek a prospektuson elmosódottak és amatőrök voltak, ráadásul eléggé úgy tűnt, mintha kikozmetikázták volna. Nyeregterejű ház, stílusában gótikus, és a keleti partvonal hagyományait követte.

Egyedülálló volt a környéken három hálósobával, társalgóval, kicserélt vízvezetékekkel és a viktoriánus korszak neveit viselő szobák tömkelegével. Míg Kaine nem volt túlzottan oda a régi építészetért, Danny annál inkább az lett volna. Kaine komoly pénzügyi kockázatot vállalt azzal, hogy idejött, és nem volt teljesen biztos benne, hogy nem vesztette el a józan esztét. Főleg, hogy az utóbbi pár napban, az autóban egyedül utazva volt ideje gondolkodni, lenyugodni, és felülkerekedett szorongásán a józan ész.

Kaine felélte Danny életbiztosításának maradékát azzal, hogy megvette ezt a régi házat egy új kezdet ürügyével, valójában azonban egy reménytelen szökés elvárásaival terhelte meg. Volt ugyan valamennyi megtakarítása, ami az apróbb felújításokat és a megélhetését fedezi, de egy teljes körű felújítást nem tudna állni. Talán, ha megtenné, Dannyt közelebb érezné magához. Talán akkor lenézne az égből, és megnyugodna, hogy Kaine valóban szerette őt.

– Minden rendben?

A kérdés egyszerű, de a válasz olyan bonyolult lett volna, hogy Kaine csak ezt tudta motyogni:

– Igen.

– Nem hiszek neked – kételkedett Lea. Igazi tyúkanyó. Védelmező, gondoskodó és érzelmi biztonságot adó.

– Jól megleszek, Lea.

Kaine elkezdte leolvasni a „tűz számokat”. Ez volt a nevük itt Wisconsinban. A tűz számok címek voltak kék, keskeny, négyszögletes táblákon, melyeket fémoszlopokhoz rögzítettek a kocsifeljárók alján.

– Beszéljünk videócseten, amikor megérkezel! – Lea hangja távolról visszhangzott Kaine fülében.

W12943 Foster-dombi út.

Kaine befordult a kavicsos feljárón. Kettényílt az erdő, egy tisztásra jutott. A dombon nagy szikladarabokat látott, hatalmas tölgyfákat és legelőket, melyek a tavaszi szellőben lengedeztek.

– Óh, az áldóját! – Kaine nagyapja szófordulatát használta káromkodás helyett.

– Mi van?! Mi történt?! – Lea lelkesedése nem volt összhangban a csalódottsággal, ami eltöltötte Kaine testét.

– Mennem kell.

Kaine kinyomta a telefonját, és az anyósülésre vágta. A Leával való videócsetnek most nem lenne jó vége. Ennyit Isten beavatkozásáról és a vezetéséről. Kaine teljesen elvesztette a józan eszt. Nem csoda, hogy a San Diego-i rendőrség nem hitt neki, amikor azt állította, hogy a férjét meggyilkolták, és a gyilkos a nyomában van. Túl eszement. *Ő maga az eszement.*

Tátongó ablakok nyíltak hangtalan sikolyra a gótikus ház homlokzatán, ami a Foster-domb tetején billegett. Az oromzata gúnyolódva magasodott Kaine fölé, az erkélyek pedig állandó, gonosz vigyorba kövültek. A bejárati ajtó tárva-nyitva állt, mögötte fekete árnyékot látott annak bizonyítékeként, hogy egyszer régen kinyitották, de soha nem zárták be. Elhagyták.

A kerekek csikorogtak a kavicsokon, ahogy az autó a domb teteje felé gurult, lassan, mintha nem akarna közelebb menni. Az autó sebessége pontosan tükrözte Kaine tartózkodását. Ez a ház nem csak

egy apró felújítást kívánt! Ez egy „lerombolod, majd újra felépítet” terv! A képeket, amiket az ingatlanügynökség oldalán látott, kreatív szögekből készítették, hogy eltussolják a ház valós állapotát.

A tetőszerkezet szegélylécei rézsútosan lógtak az oromzat keleti oldalán, de valahogy épnek tűntek a másik oldalon. Szinte hallotta az ingatlanügynök hangját: Vessen egy pillantást a csodás oromzatra! A ház téglalapzatáról úgy tűnt, mintha földrengés verte volna le a maltert.

A ház Nathaniel Hawthorne *A hétormú ház* című könyvéből hívtott elő régi képeket. Kaine a középiskolában olvasta a könyvet, és élénken élt az emlékezetében. A *kísértetjárta* jelző sem megfelelően pontos erre a házra, aminek már aláírta az adásvételi szerződését. Még a kísértetek is elhagyták évekkel ezelőtt.

Valóban Isten az, aki idevezette? Isten tudja, hogy korábban nem igazán bízott benne, hasonló okból: általában nem adsz hálát az Úrnak azért, ha meggyilkolják a férjedet, és ráadásul nem hisz neked a rendőrség. Ha azt hiszik, hülye vagy, ha biztos vagy abban, hogy Danny nem volt annyira rossz sofőr, hogy frontálisan nekiütközzön egy aluljáró betonoszlopának. Hogy valaki egyfolytában betör a házádba, amikor nem vagy otthon, elmozdít tárgyakat és nárciszt hagy ott, hogy gúnyolódjon rajtad. És a félresiklott életéért sem tud hálát adni az Úrnak, sem a nyomasztó karrierjéért, amire még viszszaemlékezni is fájdalmas.

– Rendben. Menni fog. – Kaine autója gördült még egyet, majd megállt. Nyújtogatta a nyakát, hogy kilásson a szélvédő mögül. – Nem tudom megtenni. Nem. Képtelen vagyok rá.

Túl félelmetes. Túl sötét. Most meg már magához beszélt. És ez bizarr. Szüksége lesz egy kutyára, ami megvédi. Egy házőrző kutyára. Igen. Örökbe fogad majd egy kutyát.

Megrázta a fejét, hogy összeszedje vadul csapongó gondolatait. Kiszállt az autóból, és a görbe kerítés mellett elsétált a feljáratí lépcsőig, ami a napszítta verandára vezetett, ahonnan a festék is lepatogzott.

Elszorult a torka, kezét a szájára szorította.

Ez nem lehet! *Nem, nem, nem!*

Hátrált egy lépést. Tekintetét a virágra szegezte, ami a bejáratí ajtó keretének volt támasztva, mintha csak viaszból készült kerti dísz lenne. Egy nárcisz. Élénk színe fíttvet hányt a gúnynak, ami a küldője szándékára utalt. Ő hagyta itt. Ugyanúgy, ahogy a San Diego-i házban. Rátalált.

Kaine sarkon fordult, és átrohant a kietlen udvaron. Csípője a kerítés végének csapódott, mire a levegőbe repült egy korhadtt léct. Bemásozott az autójába, és bevágta az ajtót, lenyomva a ZÁR gombot.

Elfordította a kulcsot, és még egy pillantást vetett a Foster-dombi házra és a nárciszra, ami ott várta, hogy köszöntse őt. Ez a ház pontosan tükrözi mindazt, ami a lelkét gyötri. Ez a ház rémisztő. Ez a ház halott.

Kaine folyamatosan nyomta a gázpedált, ahogy a város felé száguldott. LAKOSSÁG: 2000 – állt a plakáton az ISTEN HOZTA OAKWOODBAN tábla alatt. Minél többen vagyunk, annál biztonságosabb, nem? De a kétezer elenyésző szám San Diego egymilliójához képest. Aprócska kis falu egy hátborzongató, régi házzal, nem pedig afféle vadvirágokkal övezett, vidéki kúria, ahogy Kaine képzeletében élt. Nem egy megnyugtató, panziószerű épület. Nem oázis a vidék közepén.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Kaine nyirkos, hideg kézzel markolásza a kormánykereket. Tömeg. Lényegtelen, pontosan mennyi ember él itt, velük biztonságban lesz. Van valami nyugalmat sugárzó a tömegben, a körülötte duruzsoló, több száz hangban. Biztonságban érzi magát, nem egyedül. Kaine legalább kettő, három, oké, öt kocsmát számolt össze a főutcán. Isten hozott Wisconsinban, gondolta, az alkoholizmus és iszákosság listavezető államában. Egy nő futott a járdán, Nike pólója sárgán fluoreszkált. Kaine rápillantott, ahogy elhajtott mellette. A nő intett neki köszönésképpen. Legalább barátságos vele valaki.

A pompázó nárcisz képe mélyebbre hatolt, mint bármilyen kés. Tapogatózó biztonságát elvesztette. Megtört. Hol van a tanúvédelmi program azoknak, akiket bántalmaznak és üldöznek? Kaine régóta töprengett ezen. Munkája alatt többször belefutott. A vad, a vadász, az áldozattá válás jelensége. Most rajta volt a sor.

Harvey's Auto & Gas. Nos, ez egy kellemes pihenőhely. Ezen a ponton minden élő ember megkockáztatna egy ölelést, de Kaine nem volt egy ölelkező típus. Az ülés támlájának támasztotta a fejét. A sarki benzinkút zöld fémtetővel büszkélkedett, egy kis bolttal és három gázolajcsővel, ahol nem fogadnak el hitelkártyát. Talán bemegy, és vesz egy szelet csokit. Egy Snickerst. Megérdemelné, még ha ezzel nem is oldja meg a problémáját.

Kaine kikászálódott a kocsiból, lábai még mindig merevek voltak a négynapos, egész országot átszelő vezetéstől. Keze megérintette a kis fakeresztet, ami egy rózsaszín szalagról lógott le a visszapillantó tükrökhöz rögzítve, megtört hitének maradványaként.

Egy vörösbecgy szökdécselt át előtte az úton, majd felröppent, amikor Kaine az épület felé sétált. Egy öreg csengő bádoghangú kongása köszöntötte. A benzinkút ajtaját belülről pont kinyitotta valaki, amikor érte nyúlt. Megbotlott, elvesztve egyensúlyát az ajtó